(Εξ' ορισμού είναι πιο χρήσιμη, πιο φωτινή και τελικά πιο ανθρώ πινη η παράθεση άλλων απόψεων. Αν μάλιστα γίνεται με επιχειρήματα και με καλή πρόθεση είναι απαραίτητη. Ως τέτοια, αναρτώ την τοποθέτηση του φίλτατου Γιάννη Δοδόπουλου. Με αφορμή τον τελικό του Champions League και το σχόλιό μου «Για τις αλλαγές στο ποδόσφαιρο και στον κόσμο», συντάσσει μια ενδιαφέρουσα, σε μεγάλο βαθμό τεκμηριωμένη, ασφαλώ ς και καλογραμμένη άποψη και την παραθέτω.)

Πριν από 30 χρόνια, παιδάκι ακόμα, παρακολουθούσα το τοπικό ντέρμπυ Κοζάνη –Εορδαϊκός (ομάς της Πτολεμαΐδος πόλη επίσης του νομού Κοζάνης). Δίπλα μου κάποιος επαίρετο που η Κοζάνη έχει μόνο Κοζανίτες ενώ η τότε πλουσία -ελέω κρατικοδίαιτης ΔΕΗ- Πτολεμαΐς, μπορούσε κι έκανε μεταγραφές (Θεός να τις κάνει τέτοιες) από τη Βέροια, την Καστοριά, τη Λάρισα και την Πέλλα…

Θλιβερός επαρχιωτισμός σε όλο του το μεγαλείο.

Τριάντα χρόνια αργότερα, ακούω από οπαδούς μεγάλων ομάδων και αθλητικογράφους για τα «ελληνόπουλα» που έχει η μία ομάδα έναντι των μισθοφόρων που έχουν άλλες.

Την ίδια στιγμή, τα ίδια άτομα πανηγυρίζουν σαν γύφτικα σκεπάρνια αν κάποιος συμπατριώτης ποδοσφαιριστής διαπρέψει ή έστω μεταγραφεί στο εξωτερικό.

Θα θυμούνται οι παλιότεροι το σίριαλ Μίμη Παπαϊωάννου – Ρεάλ που κόντεψε να κόψει τη μπάλα στον μεγαλύτερο Έλληνα ποδοσφαιριστή.

Στο πιο «πολιτισμένο» 1988 ο Αναστόπουλος μετακόμισε στην Αβελίνο. Αργότερα κι άλλοι. Θα περιγελούσαμε κάποιον Ιταλό εάν ζητούσε τη θέση του Αναστόπουλου να πάρει κάποιο Αβελινοτόπουλο. Θα θεωρούσαμε φαιδρό αν οι οπαδοί της Μπόλτον γκρίνιαζαν για τον Στέλιο Γιαννακόπουλο προτιμώντας κάποιο ντόπιο παλικάρι από τη μπυραρία της γειτονιάς.

Και ας έρθουμε στο ματς Μπάγερν - Τσέλσι. Διάβασα πολλές αηδίες για το τι σημαίνει Μπάγερν και το τι σημαίνει Τσέλσι στην παρούσα ιστορική συγκυρία.

Μπάγερν λέει, η ομάδα των υποδομών και των φυτωρίων. Τσέλσι η ομάδα του κεφαλαίου και των άπληστων μεταγραφών.

Εγώ πάλι ο…. «νεοφιλελεύθερος» έχω μια διαφορετική ανάγνωση. Όπως όλοι θέλουμε για το παιδί μας να προκόψει, να πάει σε καλύτερο σχολείο, να βρει καλύτερη δουλειά, και να το κάνει με την αξία του, όπου στον κόσμο και αν είναι αυτή,έτσι αναγνωρίζω, θαυμάζω και -ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟ ΕΧΕΙ- το δικαίωμα κάθε παιδιού του κόσμου και κάθε πατέρα και μάνας να επιθυμεί το καλύτερο για το παιδί του.

Αλλά ας δούμε τι πραγματικά σημαίνει Τσέλσι. Τι σημαίνει Ντιντιέ Ντρογκμπά εν προκειμένω που είναι κι ο ήρωας, αν έχω καταλάβει καλά, του τελικού.

Γεννήθηκε στο Αμπιτζάν πόλη της Ακτής Ελεφαντοστού. Ενα αφρικανικό κράτος που δεν είναι από τα πιο άθλια αλλά κάθε άλλο παρά ευημερούν μπορεί να χαρακτηριστεί. Με προσδόκιμο ζωής τα 55 χρόνια, με το 40% του πληθυσμού λειτουργικά αναλφάβητο και με σαρωτικά ποσοστά HIV και εγκληματικότητας.

Στα 5 του χρόνια τον μικρό Ντιντιέ τον έστειλαν στη Γαλλία. Έφτασε στο Σαρλ ντε Γκωλ μόνο του. Με μια ταμπέλα δεμένη στο λαιμό του που έγραφε απλά το όνομά του. [Πέντε χρονών Νικόλα. Άκου το ξανά:**Π έ ν τ ε].** Οι γονείς του δεν είχαν λεφτά να τον συνοδεύσουν στο ταξίδι.

«Όταν έφτασα στη Γαλλία έκλαιγα κάθε μέρα», θα πει χρόνια αργότερα στον Observer. *«Ό χι επειδή ήμουν στη Γαλλία. Θα μπορούσα να είμαι οπουδήποτε. Αλλά επειδή ήμουν πολύ μακριά από τους γονείς μου. Μου έλειπαν πάρα μα πάρα πολύ.»*

Εκεί, στη Γαλλία, ήταν ένας θείος του ποδοσφαιριστής που είχε πείσει τους γονείς του Ντιντιέ ότι στη Γαλλία ο μικρός μαύρος είχε μια ευκαιρία να δει άσπρη μέρα.

Μα ο μαυρούλης πεθύμησε τη χώρα του και ξαναγύρισε. Συνέχισε να παίζει μπάλα μέσα σε ένα πάρκινγκ αυτοκινήτων.

Ώσπου στα 11 του, οι γονείς του,τραπεζικοί υπάλληλοι, έμειναν άνεργοι ύστερα από μια οικονομική κρίση από αυτές που τα κρατικοδίαιτα και διεφθαρμένα κράτη δεν μπορούν χειριστούν. Και τον ξανάστειλαν στο …θείο, στη Γαλλία. Θα αρχίσει να ασχολείται συστηματικά με τη μπάλα πολύ αργότερα.

Κάποια στιγμή το 1991 οι γονείς του καταφέρνουν να φτάσουν στη Γαλλία. Θα ενωθεί ξανά μαζί τους και θα ξαναγεννηθεί. Η συνέχεια μέχρι το πέναλτυ μέσα στο Μόναχο που ξαναζωντάνεψε τη φωνή του Τσώρτσιλ και το «Never Surrender» είναι γνωστή.

Σ΄αυτό το παιδί η Δύση έδωσε μια ευκαιρία. Κέρδισε ο ίδιος κέρδισαν και άλλοι από αυτόν. Την καρπώθηκε (την ευκαρία) ως ένα βαθμό, ναι, κι ένας αμφιλεγόμενος Ρώσος μεγιστάνας (Αμπράμοβιτς). Που πάντως στο «φιλελεύθερο» σύστημα της Βρετανίας κινδυνεύει πολύ περισσότερο να συλληφθεί εν αδίκω και να σταλεί φυλακή, από ό,τι κινδυνεύει σοσιαλιστής υπουργός στην Ελλάδα που φωνάζει επί χρόνια κάτω από την Ακρόπολη «είμαι κλέφτης» για να χρειαστεί τελικά ένα ΔΝΤ να τον μπουζουριάσει.

Σ' αυτό το παιδί δόθηκε μια ευκαιρία. Από τα προκλητικώς (;) παχυλά του συμβόλαια έκοψε κάποτε ένα τσεκ 3 εκατομμυρίων ευρώ για να κάνει ένα νοσοκομείο στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Συγκεκριμένα από ένα συμβόλαιο με την κακή καπιταλιστική Pepsi.

Την παραμονή του τελικού ο *–δεν θυμάμαι το όνομά του όπω*ς *άλλωστε σε λίγο και η Ιστορία* - προπονητής της Μπάγερν, χαρακτήρισε τον Ντρογκμπά «ηθοποιό».

Εκείνος απάντησε με σεβασμό: *«Σέβομαι όσα έχει κάνει για την ομάδα του, δεν θέλω να πω κάτι άλλο»* είπε, σοβαρότατος και χωρίς ίχνος ειρωνίας.
Δεν είναι άγγλος άλλωστε για να έχει χιούμορ. Αλλά και να είχε τι νόημα έχει να κάνεις σε χιούμορ σε Γερμανό;

Στο παιδί αυτό ο κακός καπιταλισμός έδωσε μια ευκαιρία. Δεν βλέπω τίποτε επιλήψιμο. Δεν ξέρω αν ο Ντρογκμπά παραδειγματοποιεί τον γενικό κανόνα της Τσέλσι. Ισως όχι. Σίγουρα όμως η ιστορία του και η εξέλιξή του μέσα στον κόσμο είναι πολύ πιο δίκαιη, χαρμόσυνη και γοητευτική από την ιστορία των καλοαναθρεμμένων παιδιών τύπου Σβάιστάιγκερ των φυτωρίων και της θαλπωρής της Μπάγερν,των μπαμπάδων που τα γυροφέρνουν από προπόνηση σε προπόνηση μέσα σε δίλιτρα Audi την ώρα που εκείνα ρεύονται το τελευταίο χοντροκόμματο μπέϊκον του πρωϊνού της μαμάς.

Αλλά για να τα καταλάβεις αυτά στην Ελλάδα, υπάρχει μια προϋπόθεση. Να μην το παίζεις Αριστερός. Να είσαι. Όπως κι αν σε αποκαλούν συντηρητικοί και φασίστες.